

Macháčková
-MŮJ DĚDA-

Příběh, který vám budu vyprávět, je o mém dědovi. Odehrál se během padesátých let 20. století. Děda se narodil roku 1943.

Vyrůstal na vesnici, kde měli statek. Měli pole, zahrady, chovali spoustu zvířat, ale ne na maso pro sebe. Když nějaké zvíře porazili, nesnědli ho, ale využili ho jako platidlo za protislužby. Byl to takový výměnný obchod se sousedy, výslužka ze zabíjačky za pomoc s vykopáním studny, husa za opravu střechy. Tím pádem se doma masa moc nenajedl a tak už od mala chodil do lesa lovit. Lovil veverky a vrány, zkrátka to na co stačil.

Když byl děda malý, také nerad chodil do školy.

1954-1958

Jednou, když mu bylo 11 let, šel místo do školy za kamarádem na pole. Ten tam pracoval s oracím traktorem. Na tomhle traktoru se děda začal vozit, když vtom ztratil rovnováhu a přepadl dozadu. Nohy se mu při tom nějakým způsobem zaklínily do konstrukce stroje. Když se chtěl zvednout, nešlo to. Podíval se nahoru na svoje nohy, ale místo nich tam trčely jenom dvě kosti z kalhot. Měl otevřené zlomeniny na obou nohou a skončil v nemocnici.

Strávil tam čtyři roky svého života, protože se léčba vůbec nedařila. Jelikož kolem něj byli v nemocnici samí starci a neměl s kým jiným trávit čas, trávil ho s nimi. Naučili ho kouřit a pít pivo, prostě samé špatné věci. Během toho co byl děda v nemocnici jeho maminka – moje prababička-strachem o něj úplně zešedivěla. Musel se taky naučit chodit o berlích, protože nohy mu v podstatě nefungovaly.

Doktoři neuměli tohle jeho zranění vyléčit, a když nohy začaly černat, vypadalo to, že mu je budou muset amputovat.

Naštěstí přijel pan doktor z Písku, který měl zkušenosti s takovým zraněním. Spojil kosti zlatými šrouby a dráty a nohy se začaly hojit. Nakonec mu obě úspěšně srostly, ale musel se znovu naučit chodit.

Jelikož v nemocnici strávil čtyři roky, nemohl v tu dobu chodit ani do školy a tím pádem nedostal ani vzdělání, které by chtěl. Když se chtěl hlásit na lesnickou školu, řekli mu, že ho nevezmou - mysleli si totiž, že už nikdy nebude dobře chodit, tudíž by se nemohl stát lesníkem a chodit po lese. A tak se šel děda vyučit zámečnickem. Jako zámečník a údržbář pracoval v nynějším Chemopetrolu Litvínov.

Do lesa se vrátil jako myslivec – lov a les se stal jeho koníčkem. V lese strávil za celý život víc času, než kdekoli jinde. A i přesto všechno čím si musel projít si myslím, že toho v lese nachodil víc než dost :)